

Kraków 14 marca.

Jutro przedstawioną zostanie powszechnie
lubiana komiczna opera Offenbacha **Życie
Paryskie.**

Sceny polskie.

W Poznaniu przedstawiają „Żart królew-
icza“ komedjodramat Leopolda hr. Starzeńskie-
go i „Favoritę.“ Tamże bawi p. Helena Mo-
drzejewska.

W Warszawie grają „Safandulów“ „Mazepę“
„Zbójców“ „Geldhaba“ i inne niezliczone już
razy przedstawione sztuki.

We Lwowie powtórzone „Celinę“ Koziebrodz-
kiego i przedstawiono „Rozbójnika salono-

wego“ Magnuszewskiego z dokończeniem p.
Wołowskiego.

ROZMAITOŚCI.

W tych dniach zagrażało nadwornemu tea-
trowi wiedeńskiemu wielkie niebezpieczeństwo
W czasie przedstawienia pierwszego aktu
„Lady Tartuffe“ zajęły się dywany i meble
w komorze znajdującej się pod sceną. Po-
płoch powstał nie do opisania, publiczność
chciała uciekać, obecność jednak ojca cesarza
w swej łoży, słowa radcy Dingelstedta i nie-
ustraszona odwaga aktorów stojących na scenie
powstrzymała ją od wyjścia. W kilka chwil
ugaszono pożar, artyści grać poczeli, a wesoła
publiczność zapomniała o wypadku, którego
ślady tak starano się zatrzeć, iż salę dla
złagodzenia przykrego zapachu skropiono *Eau
de Cologne.*

ECHA.

Zabawną anegdotkę opowiada *Kuryer War-
szawski.* Dający obecnie w Warszawie koncerta
Hans Bülow przyszedł do swego numeru ho-
telowego o godzinie jedenastej w nocy i po-
czął grać z prawdziwym natchnieniem. Sąsie-
dzi jego z lewej strony, czując znakomitą grę
słuchali jej wśród grobowej ciszy, sąsiedzi
z prawej, a raczej sąsiadka przysyłała kilka-
krotnie parlamentarzysty męskich i żeńskich żą-
dających, aby mistrz grać przestał. Bülow
zamknął klawiaturę, zdziwiony jednak i do
pewnego stopnia oburzony tem nieprzyzwoitem
żądaniem, prosił portyera o wymienienie na-
zwiska sąsiadki. Według książki hotelowej o-
kazało się, że czującą wstręt do muzyki sąsiad-
ką z prawej była... przejeżdżająca przez
Warszawę... Adelina Patti!

LORENZACCIO.

(Dokończenie).

Scena VI.

Wenecja — gabinet Strozzięgo.

Filip i Lorenzo trzymając list w ręku.

LORENZO. Oto list, którym mnie zawi-
amiają o śmierci Matki. Czy nie masz czasem
ochoty przejść się Filipie?

FILIP. Zaklinam cię przyjacielu, nie wy-
zywaj nieszczęścia. Spacerując sobie tak swo-
bodnie, jak gdyby ta przeklęta proklamacya
całkiem nie istniała.

LORENZO. Gdy szedł zabijać Klemensa
VII, nałożono cenę na moją głowę w Rzymie
Teraz po zamordowaniu Aleksandra nie dzi-
wnego, że rozesłano rozgłoszenia po wszyst-
kich miastach Włoch, gdybym wyszedł z mo-
jej ojczyzny roznośne trąby ogłosiłyby ten
wyrok w całej Europie, a po śmierci mojej
nawet, jestem pewny, że pan Bóg o wiecznem
potępieniu, na jakie mię skarże, ozpajmi lu-
dziom na wszystkich rynkach.

FILIP. Wesołość twoja smutniejsza i cie-
mniejsza od pochmurnej nocy, w niczem się
nie zmieniłeś Lorenzo.

LORENZO. Prawda, jestem takim samym,
jak byłem, bo noszę te same suknie, na tych
samyh nogach chodzę i ziewam tak, jak daw-
niej, całą może różnicę to stanowi, że dziś
jestem tak próżny, taka czczość we mnie pa-
nuje, jak w posągu ulanym z blachy cynowej.

FILIP. Nie, to być nie może, ty staniesz
się jeszcze nanowo człowiekiem, prawda, żeś
cierpiał i zgrzeszył bardzo wiele, ale masz
młodość i przyszłość przed sobą.

LORENZO. Jestem starszy od Saturnowego
pradziadka, proszę cię, choć zemną na
przechadzkę.

FILIP. Bezczytność zabija twój umysł, to
właśnie źródło dziwactw, jakie popełniasz.

LORENZO. Zgadzam się na twoją opinię,
bo najlepszym dowodem służącym w tym
względzie jest niedołęzna bezczynność repu-
blikanów florenckich. Cóż bowiem z poświęce-
nia setki szlachetnych studentów, gdy motłoch
jednógłównie wybiera tego hreczkosieja Coma,

o tak przyznaję, że to z mojej strony dziwac-
two nie do przebaczenia.

FILIP. Nie mówmy o rzeczach, których
Bóg tylko koniec przewidzieć może. Najważ-
niejszym jest opuścić Włochy; zadanie twoje
na ziemi jeszcze nieskończone.

LORENZO. Byłem tylko narzędziem
zbrodni.

FILIP. Teraz, kiedy możesz powrócić na
drogę pracy i uczciwości, dłączgóż chcesz
umierać.

LORENZO. Powtórzę ci to samo Filipie,
com ci już kiedyś powiedział. Byłem uczci-
wym. Może byłbym nim na nowo, gdyby nie
nuda, która mnie opanowywa. Lubię jeszcze
wino i kobiety; jest to dosyć, ażeby być roz-
pustnikiem ale zamało na dodanie chęci do
życia. Choćmy się przejść, proszę cię.

FILIP. Pamiętaj, że przepłacisz życiem te
przechadzki.

LORENZO. Bawią mnie ci biedacy. Cena
nałożona na moją głowę jest tak wielką, że
czyni ich prawie odważnymi. Wczoraj prze-
chadzając się nad rzeką widziałem jakiegoś
człowieka obdartego, boso, który chodził za
mną dobry kwadrans, nie mogąc jednak zde-
cydować się do zamordowania mnie. Miał bie-
daczysko przy sobie jakiś rodzaj noża dłu-
giego jak rozeń i patrzył na niego z miną
tak dziwną, że aż mię litosć brała, był to
może ojciec obarczony rodziną, która umiera-
ła z głodu.

FILIP. O Lorenzo! Lorenzo! serce twoje
bardzo jest cierpiące. Był to pewnie jaki uc-
zcziwy człowiek dłączgóż tak już nędznym wi-
dzisz nasz naród, że i nieszczęście drugich
niezdolne obudzić w nim współczucia.

LORENZO. Pojmuj to, jak chcesz. Ja idę
przejść się po Rialto.

FILIP. (sam) Trzeba posłać za nim kilku
z moich ludzi. Hej! Janie Vippo! (wchodzi
służący) Weźcie szpady ty i jeden z twoich
towarzyszy i idźcie w niejakiej odległości za
panem Lorezno, ażeby mu dać pomoc w ra-
zie napaści.

JAN. Dobrze panie. (wchodzi Vippo)

VIPPO. Panie, Lorenzo zabity. Jakiś czło-
wiek ukryty za bramą napadł nań z tyłu, gdy
wychodził.

FILIP. Chodźmy prędzej! może tylko ra-
niony.

VIPPO. Nie widzi pan tego tłumu? Naród
rzucił się na niego. Boże miłosierny! ciągną
go w laguny.

FILIP. Nieszczęśliwy! nawet grobu mieć
nie będzie. (wychodzi)

Scena VII.

Florenycja — Duży plac — trybuny publiczne napel-
nione publicznością.

(Tłumy ludu zbiegają się ze wszystkich stron).

Niech żyje Medyceusz!

ŻOŁNIERZE. Na bok motłochu!

KARDYNAŁ CIBO (na wzniesieniu do
Come de Medicis). Obrano cię panie księciem
Florenycji. Lecz przed przyjęciem z rąk moich
korony, ofiarowanej ci przez papieża i Cez-
ara, upoważnili mnie oni do odebrania od
ciebie przysięgi na cztery rzeczy.

COME. Na jakież to rzeczy kardynale.

KARDYNAŁ. Wymierzać sprawiedliwość
bezwzględną, nie występować nigdy przeciw
władzy Karola V, pomścić śmierci Aleksan-
dra i obchodzić się dobrze z panem Juliu-
szem i signorą Julią, prawami jego dziećmi.

COME. W jaki sposób mam wykonać tę
przysięgę.

KARDYNAŁ. Na Ewangelii (podaje mu
Ewangeliją).

COME. Przysięgam przed Bogiem i przed
tobą kardynale. A teraz daj mi rękę (postę-
puje do ludu, słycać Coma mówiącego
w oddaleniu).

COME. „Szlachetni i możni panowie! dzięk-
„czynienia, które wam chcę złożyć łaskawi pa-
„nowie, napełniają mnie niewypowiedzianą ra-
„dością. Zaufanie, jakieście położyli w tak
„młodym, jak ja człowieku, będzie wam od-
„dane strzeżeniem z całą sumiennnością wa-
„szych majątków i honoru, co zaś do spraw
„kraju, nadam im taki kierunek, jaki będą
„uważali za najstosowniejszy mężowie roztro-
„pni z naszego grona otaczający mnie. Teraz
„zaś raz jeszcze dziękując za waszą przychyl-
„ność oddaję się wam całem zaufaniem na
„przyszłość“.

KONIEC.

Z zawieszeniem Abonamentu.

Nr. porządkowy 96.

TEATR KRAKOWSKI.

W Sobotę dnia 14^{go} Marca 1874 roku

Na dochód

JULIUSZ MAYER

po raz pierwszy

ZWICHNIĘTE

ŻYCIE

Komedia w 5 aktach Czerniszewa, przełożona z rosyjskiego dla sceny krakowskiej przez Jana Dłużewskiego.

OSOBY:

Andrzej Kurczajew —
Elżbieta, jego żona —
Stefuś, ich syn —
Marta, siostra Kurczajewa —

Pan Wardzyński.
Panna May.
Natalcia S.
Pani Terenkoczy.

Jerzy — — — — —
Serafina Kapuścina — — — — —
Mikołaj, ich syn — — — — —
Teodor — — — — —

Pan Szymański.
Pani Ekerowa.
Pan Rawicz.
Pan Dłużewski.

Rzecz dzieje się w Petersburgu.

Biletów dostać można w Piątek przy kasie teatralnej od godz. 9 do 12, od 3 do 6, a w dzień przedstawienia jak zwykle.

Początek o godzinie siódmej.